

TACK TILL VÅRA SPONSORER:

Haglöfs	Hotel Slalom
PowerBar	Kajaktiv
Outside Scandinavia	Nefab Emballage
Amer Sports	Nordenmark
Autoform	Nordic Trade
Backcountry Equipment	Otto Bock Scandinavia
Curver Rubbermaid	Republic AB
Future Trading	Vanbestco Scandinavia
Hestra-Handsken	

FOTO: Peder Sundström, www.sundstroem.com
TEXT: Björn Lans

Adventure Racing World Championship

1–8 augusti 2004

Newfoundland, Kanada

Team Maybe

plattat till och hamnar i det grova, lösa sidosgruset. Då blir det tvärstopp. Läger vi därtill mörker, pannlampor och dimma så känns det som om natten kommer bli väldigt lång.

I GRYNINGEN FÅR VI ÅKA av järnvägsspåret och cykla asfalt ett tag. Vilken befrielse! Det skakar inte i händer och rumpa och cykeln flyger fram utan ansträngning. Vid åtta-tiden når vi ett efterlängtat avbrott mot sedvanliga transportsätt. Vi ska ro Dory’s. Vinden verkar vara fördelaktig så det sista vi gör på cyklingen är att vi hugger ner tre långsmala trädstammar som vi kan använda till att bygga segel.

SEN PACKAR VI BÅTEN med cyklar och all annan utrustning. Båten väger redan innan packning och oss själva över 1000 kilo så det är ingen lätt farkost vi ska försöka ro.

PATRIK OCH GUSTAF FIXAR med seglet och snart får vi extra skjuts med hjälp av presseningen.

GUSTAF HAR PACKAT EN ÖVERRASKNING SÅ tillsammans med annat käk från våra lådor kan vi njuta av lite extra godis och choklad. Väl ute på öppet vatten kan en ro, en sköta seglet och två personer kan passa på att sova. Seglet hjälper oss att få en av de bästa tiderna på överfarten och vi kan med förnyad energi sätta oss på cyklarna igen.

EFTER LUNCH Börjar det regna och den stora frågan är om vi valt rätt vägval. Antingen kan man cykla ytterligare många mil på järnvägsspåret eller köra kuperad grusväg. På slutet av sträckan har vi skaffat oss en liten fördel, tror vi. Vi har hittat kartor som visar några vägar som inte finns med på tävlingskartorna. Vägvalet med den kuperade grusvägen har en geningsmöjlighet. Vi behöver gå genom skogen två kilometer mellan två

vändplaner men vi slipper köra runt 2-3 mil på de kuperade grusvägarna.

VI CHANSAR PÅ DETTA VÄGVAL. Alla vägar stämmer och vi cyklar fort till den första vändplanen. Att bära cyklarna genom skogen går sådär och precis då vi stegat våra två kilometer och är på rätt höjd ser det ut som vi kliver ut på en något igenväxt vändplan. Hoppet ökar och pulsen stiger. Ska det fungera?

DET VISAR SIG ATT GLÄNTAN inte är någon vändplan. Jag gör en lov utan cykel för att se om jag kan hitta vägen. Men någon väg hittar vi inte. Vi trycker oss fram genom den otroligt snåriga skogen. Vi släpar, bär, skjuter och lyfter cyklarna allt medan stön och kvävda förbannelser ger ett behärskat uttryck för vad vi egentligen tycker om aktiviteten. Vi letar fram och tillbaka men det går inte att

DEN SISTA VANDRINGSSTRÄCKKAN som vi skall ge oss ut på innehöll från början en lång repklättring och en lång firning på slutet av sträckan. Repklättringen är struken på grund av för hård vind och vandringens avslutande firning är frivillig. Vi väljer att lämna all klättrutrustning så vi slipper släpa på den. Det är knappt fem kilometer till den första kontrollen och cirka 400 höjdmet­er. Trots en fin bäck att följa den första hälften av sträckan tar det oss drygt tre timmar att nå kontrollen! Det är bitvis snorbrant och tuccamore gör verkligen skäl för sitt rykte. Även här får vi positiva besked att vi tar in tid på de närmaste lagen. Dessutom meddelar kontrollpersonalen att våra kompisar i Team Cross Sportswear har kommit i mål på en andraplats, bara 20 sekunder från segern!!! Efter tre och ett halvt dygns tävlande så skiljer det bara 20 sekunder! Vi blir verkligen

hinner vi bara packa all utrustning, fördela maten och rita i alla kartor. Så innan vi vet banan gissar vi att vi kommer ha nytta av att veta så mycket som möjligt om terrängen. När vi är ute och provspringer inser vi snabbt att skogen kan vara otroligt svårforcerad. Det är gott om undervegetation och utan stigar är det hårt arbete att ta sig framåt. Vi besöker skogsbolag och myndigheter för att samla på oss så mycket kunskap vi kan. Vi kollar även tidvattentabeller och hur strömmarna går under tidvattenväxlingar för att eventuellt kunna tjäna tid på paddelsträckorna.

FÖR DET ANDRA så vet vi att vi ska ro stora träekor till fiskebåtar, så kallade »Dory’s«, någon gång under tävlingen. Vi köper några presseningar och testar ut hur vi kan göra en snabb konstruktion för segel vid behov.

FÖR DET TREDJE pratas det om »pack-rafting« bland dem som var och tävlade i Newfoundland 2001 då det senast gick en tävling i området. »Pack-rafting« är när man har med sig egna luftmadrasser eller små gummibåtar i packningen. Dessa kan man sedan blåsa upp för att åka med en flod ett tag eller paddla längs en strandkant för att tjäna tid och kraft. Vi hittar några lätta luftmadrasser så vi har valmöjligheter om tillfälle bjuds.

VI PRATAR OCKSÅ en hel del om strategier för att vara så effektiva på banan som möjligt.

»TUUUUT« STARTEN HAR GÅTT! Alla lag (utom ett lag som har som strategi att inte ta ett löpsteg) rusar iväg längs stranden. Vi börjar med en åtta mil lång vandring och det kan tyckas vara ett idiottempo med tanke på att banan mäter 55 mil och vi kommer vara ute 4–7 dygn.

VI HAR BESTÄMT OSS för att ta det lugnt men vi ligger ändå med bland de tre första lagen direkt från start.

JAG INSER DIREKT att jag missat en sak i mina förberedelser. Vattenflaskorna som sitter på ryggsäckens axelremmar guppar irriterande mycket och jag skulle ha bytt ut resårremmarna innan start. De jag har är slitna men det är inte så mycket att göra åt nu utan bara att dra åt så hårt som möjligt.

VI PASSERAR TVÅ FLODUTLOPP strax efter start och får lov att simma. Det andra utloppet är strömt då tidvattnet är på väg in. Jag får omedelbart sota att jag inte har koll på grejorna då strömmen tar tag i min

kompass som jag har runt handleden och den försvinner i djupet. Det blir en skarp bakvattenkant och både jag, Åsa och Patrik transporteras en bra bit innan vi klarar att forcera den. Vi känner oss lite omskakade då vi tar oss upp på andra sidan men är nöjda med att vi packat all utrustning i vattentäta påsar.

VI JOGGAR VIDARE och är snart i ledning då det är dags för ett första vägval. Efter en kort vadning ökar vi tempot för att komma bort från de övriga lagen. Vi sticker in i skogen och testar att ta oss fram utefter djurstigar. Skogen är enormt tät och buskig så djurstigar är det enda sättet att ta sig fram på. Kompassriktning är inte att tänka på. Det är bara att försöka hålla hyfsad kurs och kämpa på.

VÄL UTE UR SKOGSPARTIET SER VI hur startfältet ringlar sig fram uppför myrstråken. Det verkar som alla andra har valt att följa havskanten och vi har tappat en 7–8 minuter. Skogsterrängen och den beryktade »tuccamoren« har gett oss en första läxa.

INNAN FÖRSTA KONTROLLEN är vi ikapp täten igen men tar en lite dålig ingång mot själva kontrollen och tappar fem minuter.

ÅSA SÄGER ALLDELES EFTER START att hon mår lite illa. Med den lilla sömn och den stress som varit de senaste dagarna mår vi alla lite konstigt. Jag är väldigt fokuserad på att hålla farten uppe och har svårt att släppa draget av tätklungan som ligger ganska samlad på en drygt tio lag. Jag är inte mottaglig för information att vi borde sakta ner farten.

EFTER NÅGRA TIMMAR börjar vi inse mer och mer att Åsa har problem. Hon har inte kunnat äta någon fast föda ännu utan bara druckit sportdryck och proteindryck. Vi försöker avlasta med packning, använder draglina och blandar dryck så hon slipper stanna.

INNAN ANDRA KONTROLLEN träffar vi klungan igen då vi tagit bättre vägval, men tappar 10 minuter lika fort då nästa vägval ofrivilligt ger en bit svårforcerad skog igen.

NÄR MÖRKRET KOMMER NÄRMAR VI OSS tredje kontrollen. Den ligger högst uppe på ett berg och vi vill se lite hur terrängen ser ut innan det blir alldeles svart. Här kan man göra två stora vägval. Antingen följa en bäck och dess stränder eller gå runt på en höjtplåtå. Vi tar fram pannlamporna och ser hur tätklungan som ligger 25 minuter före är på väg ut på en ås för att ta sig ner i bäckravinen.

VID NÄSTA KONTROLL är det byte till paddling och en så kallad »dark zone« på havet vilket innebär att inga lag får vistas på havet mellan 21.00 och 04.30.

VI BESTÄMMER OSS för att ta bäckravinen. Det är kortare och borde ge oss möjlighet att använda våra luftmadrasser.

SISTA BITEN RUTSCHAR VI NERFÖR den branta berrsluttningen och kommer ner till åbädden. Det har varit torrt de senaste veckorna och det är väldigt stenigt. Vi inser att vi inte kan använda luftmadrasserna från början i alla fall. Så fort vi kommer ur skogen blir vi bokstavligen överfallna av knott som dras till våra pannlampor i tusental. Vi spottar och fräser innan vi får på oss våra huvudbonader med myggnät.

VI HOPPAR FRAM PÅ STENAR längs kanten. Gustaf tar och blåser upp en av våra luftmadrasser efter ett tag. Det verkar funka bra bitvis och vi låter Åsa simma sig fram för att slippa belasta benen.

VI TAR OSS SAKTA FRAMÅT. Till slut inser vi att situationen är ohållbar. Åsa har inte kunnat få i sig någonting annat än dryck på hela dagen. Vi måste stanna och ta det lugnt ett tag och se om det hjälper Åsa för att få i sig lite mat. Vi blandar till lite nudlar som får värmas mot kroppen i en påse ett tag. Vi sätter oss på en sten mitt i bäcken och stänger av lamporna för att slippa knotten. Det dröjer dock bara några minuter innan Åsa spyr upp allt och lite till.

KONTROLL FYRA ligger ungefär en mil bort och vi bestämmer oss för att fortsätta dit och Åsa får fortsätta dricka vätskeersättning och sportdryck.

KLOCKAN SEX på morgonen är vi framme. Kontrollen ligger längst inne i en djup vik där det ligger en liten by med några hus, väldigt avskärmat från resten av omvärlden. Natten har varit lång med allt hoppande på stenar med blöta fötter som värker. Vi testade alla att simma med luftmadrass ett tag men fick snart punktering på två av madrasserna.

TÄTLAGEN GAV SIG IVÄG VID 04.30. Vi sover 20 minuter och Gustaf, Patrik och Åsa får hjälp med att plåstra om fötterna. De är alldeles vita när vi tar av strumporna. I våra paddelfodral har vi även mat. Det smakar underbart med pasta i tomatsås.

Åsa får träffa en läkare som finns vid kontrollen. Han menar att situationen är ganska allvarlig. Om Åsa inte får i sig energi så kom-

JAG ÖMSOM STÅR, hoppar lätt på stället och småjoggar lite fram och tillbaka. Det är fortfarande lite matt morgonljus då klockan bara är strax före åtta. Dimmorna hänger fortfarande i de omgivande buskbeklädda kullarna. Tuccamore. Vi kommer mer än väl lära känna denna ihopflätade, täta och bitvis i stort sett ogenomträngliga buskvegetation under de närmaste dagarna.

VÅGORNA RULLAR IN FRÅN HAVET på sandstranden där vi står. Vi är cirka 170 spända toppatleter iklädda röda tävlingströjor som väntar in starten på årets världsmästerskap i multisport, Adventure Racing World Championship.

DET HAR VARIT NÅGRA HEKTISKA VECKOR för oss alla. Att köra en multisporttävling i expeditionsformat är inget man bestämmer sig för över en fikarast och fixar ihop på en eftermiddag. Att ta sig fram 55 mil nonstop genom terräng för egen maskin är många gånger en ganska enkel match jämfört med att ordna med allt som krävs för att stå på startlinjen.

DETTA ÄR LITE AV FINALEN för ett fyra-årigt projekt där målet har varit att bli ett av världens bästa lag. Hösten 2000 bildades Team tierra.se som senare blev Team Maybe Xdin och som numera kort och gott heter Team Maybe. Av de elva personer som ingår i laget är vi fyra stycken som ska representera laget vid årets VM. Det är Växjö-kanotisten Åsa Eklund, den glada kanotistpolisen från Nyköping Gustaf Hedin, allidrottaren med orienteringsmeriter från Borlänge Patrik Moris och jag själv Björn Lans, tidigare skidorienterare från Bollnäs.

VI HAR BÖRJAT MED KORTA TÄVLINGAR på en till två dygn, lärt oss att paddla i fors och klättra uppför och nedför rep och så småningom skaffat oss den erfarenhet som krävs för att prestera bra vid långa multisporttävlingar på över 40 mil.

KNAPPT EN VECKA FÖRE START har vi lyckats få ihop all utrustning och finslipa de flesta detaljerna för att med cirka 80 kilo packning var flyga till Kanada. Sist vi flög långt åkte vi på övervikt för drygt 10 000 kronor så det är med en lättnadens suck vi checkar igenom allt vårt bagage utan problem.

INNAN START INRIKTAR VI OSS på att förbereda och planera dels all mat och dels tre »hjälpmedel« vi kan tjäna tid på utmed banan. Vi får reda på hur banan kommer se ut 36 timmar före start och under den tiden

sättet att hitta lockande utmaningar för att vakna mentalt och därigenom kunna pressa kroppen framåt igen. Men just nu går det inte att hitta någon utmaning eller tanke som får mig att vakna. Utan lag i sikte känns tävlingshetsen långt borta och inte heller smärta såsom tjuvnyp i armen eller korta löpruscher har någon uppvaknande effekt. Sömnmonstret har mig hårt i sitt grepp.

TILL SLUT MÅSTE VI STANNA OCH SOVA. Vi vecklar snabbt ut en räddningsfilt på marken och jag har somnat innan de andra har tagit av sig ryggsäckarna. Vi sover 20 minuter. Det är fantastiskt vad lite sömn kan göra. Helt plötsligt kan jag vara med i matchen igen. Paradoxalt nog så var inte Patrik och Åsa extremt trötta när vi la oss. På 20 minuter hann de lagom somna in några minuter och nu har vi bytt roller istället. Patrik och Åsa har svårt att hålla sig vakna medan jag och Gustaf är relativt pigga. Efter någon timme då Gustaf behöver stanna för att plåstra om sin fot slänger sig Patrik ner på marken utan att ens ta av sig ryggsäcken. De tio minuter stoppet varar räcker för att Patrik ska slippa sitt »sömnmonster« den här gången.

FRAM PÅ FÖRMIDDAGEN kommer vi fram till vandringens sista kontroll. Den sitter i toppen av den 100 meter långa och frivilliga firningen. Laget framför oss håller på och firar vilket innebär att vi minst tagit in två timmar på dem under natten. Vi har ju redan innan bestämt oss för att skippa firningen och fortsätter nedför bergssluttningen för att hitta en väg ned bland stupen. Det blir en spännande avslutning på en lång natt och vi hasar oss nedför branten genom att hålla i oss i buskar och träd. Onödigt spännande blir det också för mot slutet följer vi en uttorkad bäckfåra. I ett av träden som vi ruskar om hänger det ett getingbo och vi får oss alla några stick när getingarna jagar oss nedför berget.

VID NÄSTA KONTROLL ska vi byta till kajaker. Det är nu bara två sträckor kvar och vi bör hinna gå i mål idag. Klockan är tolv och solen värmer från en klarblå himmel. Det Australiensiska laget, Team HardTale, håller på och byta utrustning och äta när vi kommer in till kontrollen. Vi vet att vi har ett fyra timmars försprång eftersom vi har tid att tillgodoräkna oss efter vårt ofrivilliga stopp då vi väntade på cyklar tidigare. Trots detta övertag är det alltid roligt att tävla man-mot-man. Vi vill vara först ut i kajakerna och försöker göra ett snabbt byte.

VI KOMMER OCKSÅ UT FÖRST och har med

oss en hel del mat så vi kan äta i medvinden. Första kontrollen ligger i strandkanten när vi rundar en ö och sedan ska vi paddla längst in en fjord. Det går relativt stora vågor och vi kan surfa rejält i de största vågtopparna. Jag njuter i fulla drag av att få hjälp med farten. Gustaf och Patrik har dock stora besvär att få K2:an att gå i den riktning de vill då rodet inte vill fungera hundra procentigt. Vi byter vid ön så att jag och Åsa tar K2:an istället. Gustaf har troligtvis en överansträngning i axeln efter första paddlingen då han drev K2:an själv långa stunder. Den ger sig nu tillkänna och minst ansträngande är det för honom att surfa med i en K1:a. Patrik däremot har större problem att fånga vågorna medan jag sitter och somnar fram i K2:an. Vi gör alltså ytterligare ett byte mitt ute i fjorden för att åstadkomma den paddlingskonfiguration som tar oss snabbast framåt just nu. Eftermiddagen bjuder sedan en underbar paddeltur med vinden och vågorna i ryggen och solen i ansiktet. Allt medan fjorden smalnar ihop sig samtidigt som bergssidorna blir högre och tvärare. Sista biten in mot sista bytet är magnifik då en 300-meter hög lodrät klippvägg följer den ena strandkanten. Det är maffigt! Vi har också tur med tidvattnet. Sista kilometern är väldigt grund men vi kommer då tidvattnet precis vänt och är på väg ut. Vi kan paddla ända fram till kontrollen men får höra att det är flera lag som släpat de tunga kajakerna åtskilliga hundra meter.

TROTS VÅRA PROBLEM har vi paddlat jämt med Team HardTale. Vi kör samma strategi som vid förra bytet. Vi ska ut på cyklarna och vill iväg först för att slippa ge dem extra draghjälp. Klockan är halv sex på kvällen och vi inser att vi har en chans att klara oss i mål innan mörkret.

– DET ÄR BARA EN STRÄCKA KVAR TILL MÅL! Det känns nästan overkligt med tanke på den starten vi hade på tävlingen då vi var så nära att få bryta. Nu ger dessa fakta oss ny energi. Den avslutande biten på paddlingen har återigen varit en kamp mot sömnen. Jag minns den som i dvala. Nu är dock fokus ett helt annat för nu ska vi i mål och där ska vi vara före HardTale!

EGENTLIGEN ETT HELT OVÄSENTLIGT MÅL med tanke på vårt tidsavdrag men det får oss att tända till. Vi har dessutom ingen aning om hur resultatstriden egentligen ser ut för oss och vi intalar oss att det kan vara sekunder som gäller.

VI GÖR EN SISTA CHECK att all utrustning

är med och cyklar iväg. Vid de första långa raksträckorna vänder vi oss om för att se om HardTale har försökt haka på. Vi har ett försprång på minst sex minuter. Cyklingen kommer uteslutande att gå på fina grusvägar och vi ska genomföra två större klättringar på 350 respektive 200 höjdmeter.

GUSTAF MANAR PÅ OSS ATT GE JÄRNET: »Vi har inget att spara, nu är det spurtan som gäller! Arbeta hela backen och över krönet!«

I DEN SISTA STORA STIGNINGEN ligger vi inkopplade i draglina allihopa. Vi kör sinnessjuk hårt och mjölksyran dunkar i låren och ända upp i armarna. Vi är verkligen fokuserade och kilometrarna rusar iväg.

SNART NÅR VI ÅKERKANTEN som vi ska följa fram till älvkanten. Jag kan inte låta bli att tänka på vad som utspelade sig här för ett dygn sedan. Det måste ha varit en otrolig nervpers att jaga livet ur sig efter så lång tids tävlande.

VI SKA PADDLA ÖVER ÄLVEN och hystar cyklarna i kanoterna och paddlar som om det vore vi som spurtade för seger. Väl över på andra sidan har vi lite väl bråttom så Gustaf håller på att glömma sin ryggsäck i kanoten. Vi trycker på de sista två kilometrarna upp till målgången vid Marble Mountain Skiresort.

ARRANGÖRERNA STÅR OCH VÄNTAR med champagne. Äntligen når vi mållinjen. Efter fyra dygn och nästan 13 timmars tävlande non-stop stannar äntligen klockan. Det känns otroligt skönt att vi klarade genomföra banan. Men nästan genast känns det även tomt. Alla förberedelser, alla spekulationer, allt fokuserande. Nu är det slut. Äventyret är över. För den här gången.

VI KRAMAR OM VARANDRA OCH ÅSA. Åsa, ja. Ingen kan föreställa sig vad hon har gått igenom de senaste dagarna. Det handlar inte bara om fysiskt lidande. Hon har nog även känt att hon varit den svaga länken, den som drog ner tempot för det övriga laget. Även om hon absolut inte behöver känna något sådant så är de tankarna nästan omöjliga att stoppa undan utmed banan. Alla gör det bästa man kan och Åsa har pressat sig bortom gränser de flesta aldrig ens kommer i närheten av.

VI KOMMER I MÅL PÅ EN ELFTE PLATS men tack vare vårt tidsavdrag hamnar vi på en nionde plats i resultatlistan. Vi är väldigt nöjda med vår prestation och resultatet känns helt okej med tanke på händelseförloppet.

mer hon att fortsätta tära på kroppens depåer. Det kommer resultera i muskelkrampor och kanske att hon svimmar. Så vi måste se till att Åsa får i sig någon fast föda innan vi kan fortsätta.

DET ÄR EN FIN MORGON då solen värmer bort de tunna dimbankarna. Viken ligger nästan alldeles stilla. Det kommer några fler lag in till kontrollen. Alla verkar slitna efter den långa vandrigen. Vi börjar packa i alla saker i kajakerna medan Åsa tar det lugnt och försöker äta. Det finns en dubbelkajak och två singelkajaker till vårt förfogande.

DET VERKAR SOM ÅSA FÅR BEHÅLLA de makoroner hon testat att äta. Hon vågar inte äta mer för stunden utan vi sätter oss i kajakerna. Åsa i fören tillsammans med Gustaf. Hon kan likaväl sitta där och ta det lugnt och försöka äta som på stranden, resonerar vi. Doktorn ger sitt medgivande men uppmanar oss att återvända om det inte fungerar. – Paddlingen är lång, avslutar han.

VI HÅLLER ETT JÄMNT TEMPO ut ur viken. Det är lugnt och det påminner lite om en norsk fjord, om än med betydligt beskedligare bergssidor.

KONTROLL 5 ligger i ett litet pittoreskt fiskeläger. Åsa tycker att vi sitter lite för ojämnt fördelat i kajakerna då Patrik kommer lätt på efterkälken nu när det börjat blåsa och bli lite vågor. Hon tar den ena K1:an och Patrik tar hennes plats i K2:an.

VI RUNDAR EN LITEN UDDE och Åsa spyrr rejält. Det här fungerar inte och vi letar oss in i en skyddad vik med hjälp av en lokalboende som är ute med sin motorbåt.

VI BÄDDAR NER ÅSA efter att hon har fått lite vätskeersättning. Vi lägger så mycket av våra blöta saker som möjligt i solen och läg-

ger oss alla för att sova. Solen värmer ordentligt där vi ligger skyddade för vinden.

EFTER TRE-FYRA TIMMAR inser vi att vi måste försöka göra något. Åsa har druckit lite sportdryck förutom vätskeersättning men solen är ett mycket större problem än bromsarna som flyger runt och biter oss. Tidvattnet är också på väg ut och även om vi har flyttat kajakerna så är det dags att röra på oss innan vi får bära dem ut.

ÅSA TAR PLATS I K2:AN IGEN. Det blir en rejäl vågrullning när vi rundar en större udde och med vågtoppar som bryter i vita kaskader inser vi att det finns en del undervattensrev. Spänningen höjs avsevärt för i de stora vågorna vill ingen av oss krascha mot några klippor.

VI NÅR KONTROLL 6 KLOCKAN 17.30. Nu börjar vi få bråttom. Klockan 21.00 inträder »the dark zone« och vi måste sluta paddla för att inte bli diskvalificerade. Nästa kontroll är paddlingens slut och den första kontrollen där vi får träffa våra packlådor med all vår utrustning (transition area, TA). Med den hastighet vi har haft under dagen är det precis vad vi borde klara om vi paddlar på i jämn takt. Vi hinner dock inte stanna för att vila eller ta hand om Åsa om vi ska klara den tidsgränsen. Vårt dilemma är att vi vill vara kvar i tävlingen men har begränsade resurser med oss i kajakerna för att övernatta bland klipporna och ta hand om en svag Åsa.

VI KÖR PÅ MEN UPPMANAR ÅSA att paddla så lite som möjligt. Hon följer dock med i paddelrörelsen för att hålla sig varm. Vi ska korsa tre större vikar innan vi når nästa kontroll. Den första överfarten bjuder ordentliga vågor och motvind. Jag känner mig lite orolig för att gå runt och är fruktansvärt kissnödig men kan inte kissa medan jag paddlar. Jag tänker att mina stora problem är bara som

en fis i rymden jämfört med vad Åsa måste gå igenom.

VI NÅR TILL SLUT NÅGRA ÖAR med lä och jag kan vila paddeln utan att gå runt. Jag kissar befriande i kajaken där jag sitter. Det känns kymigt men otroligt skönt.

INNAN SISTA ÖVERFARTEN är jag riktigt orolig för Åsa. Det börjar bli skymning och kallt i blåsten. Ingen av oss har speciellt mycket energi kvar i våra kroppar och allra minst Åsa. Hon har spytt ett par gånger till och har en del muskelkrampor. Vi inser att vi kommer att hinna till nästa kontroll innan deadline och mörkret. Men vi hinner inte stanna och vila.

KOMMER VI ATT KLARA SISTA ÖVERFARTEN utan att Åsa blir gravt nedkyld och utan att hon svimmar?

MYCKET SNACK innan start har vi ägnat åt just sådana här situationer. Vi är alla överens om att inget tävlande eller resultat är värt några framtida men eller långa rehabiliteringsperioder. Vi är också överens om att ett grundläggande trygghetsmål är att bara genomföra banan. Och det är ett stort mål och en gigantisk prestation i sig. Även om vi är fullkomligt fokuserade på att göra ett snabbt race och vara bland de fem bästa. Svårigheten är att inse när loppet är kört för vårt huvudmål och det är dags att fokusera om. Där är vi just nu. Vi har insett att vi inte har något med täten att göra och vi vill genomföra banan. Men vi måste framför allt ta hand om Åsa.

DET GÅR SAKTA. Jag ser att Patrik tar i allt han har men kommer ingenstans. Han är som en elvisp som skvätter vatten men kraften framåt är minimal. Jag fryser som en hund.

TILL SLUT SER VI NÅGRA FLAGGOR som fladdrar i vinden och bland skuggorna står folk och vinkar. Äntligen är vi framme vid våra väskor, vindskydd och hjälp. Klockan är 20.40. Vi klarade det!

NÄR VI SKA KLIVA UR kajakerna vill benen knappt bära mig. Kajakerna är tunga som bly och det är otroligt stappligt när vi försöker bära upp dem från stranden.

OTROLIGT NOG ÄR ÅSA FORTFARANDE mentalt med. Hon letar upp våra väskor och vi hjälper henne med grejorna till en offentlig toalett där hon kan byta om inomhus. Trots 36 timmar utan fast föda och illamående är hon kapabel att ta hand om sig själv! Vi

lämnar henne där och tar hand om resten av kajakerna och utrustningen.

PRECIS SOM VID VASALOPPET har den här tävlingen ett rep som dras och man får inte fortsätta på banan efter vissa tidsgränser. En sådan tidsgräns har vi redan passerat vid kontroll 4 och nu dras inte repet nästa gång förrän på fredag morgon vid kontroll 15. Nu är det måndag kväll, vi har tillgång till all vår utrustning och mat och har alltså gått om tid att återhämta oss. Vi kan vänta in tills Åsa mår bra igen och orkar fortsätta tävlingen.

GUSTAF LÄGGER FRAM DESSA FAKTA när vi har tvättat oss och fått på varma kläder. Vi står och mumsar i oss stora amerikanska muffins, banan, mackor och en varm soppa. Vi har ockuperat en sorts kafeteria och breder ut våra sovsäckar på golvet för att tillbringa natten under tak. Gustaf lyckas tänka klart trots tröttheten, hungern och nedkylningen. Han förtydligar det vi pratat om innan tävlingen att utmaningen nu ligger i att ta oss i mål på bästa sätt. Vi ska göra det bästa vi kan av situationen just nu och se till att bibehålla vår hälsa.

GUSTAF SÄTTER SIN ALARMKLOCKA varannan timme under hela natten för att väcka Åsa så hon får dricka och successivt kan

prova att äta lite och vänja magen vid mat igen.

JAG VAKNAR VID HALV ÅTTATIDEN. Jag har sovit närmare åtta timmar. Åsa har fått i sig frukt och några riskakor under natten och även en hyfsad frukost. Hon känner sig mycket piggare och tycker vi ska packa ihop för att fortsätta tävlingen nu på direkten.

UNDER MORGONEN har det kommit in tio lag som sovit ute under natten. Det har tydligen varit kallt och blåsigt där ute bland klipporna. Vi är väldigt nöjda att vi pressade på för att komma fram i tid. En natt med torra, varma kläder och rejält med mat i magen har gjort oss gott.

KLOCKAN 08.40 är vi klara för att sticka iväg på våra MTB's. Vi sticker ut som 19:de lag och är drygt 20 timmar efter täten. Vi kopplar ihop oss med våra draglinor och börjar cykla. Det är en klar morgon med strålände sol och det går väldigt fort på asfalten i det kulliga och klippiga kustlandskapet. Det kommer bli en fin dag.

EFTER CIRKA TRE MIL KOMMER ÅSA PÅ ATT hon har glömt sina löparskor vid förra kontrollen. Vi inser att det är för långt att cykla tillbaka att hämta dem. Väskorna är troligtvis packade på lastbilar och omöjliga att komma åt. Vi provar att se om vi kan hitta skor i närmsta by men lanthandeln har inget sådant. De hänvisar till en lite större ort några mil längre bort. Åsa får helt enkelt köra nästa vandring i cykelskor.

DET ÄR LUSTIGT HUR HJÄRNAN FUNGERAR. Nyss var vi nästan på väg att bryta tävlingen men nu känns varje minut dyrbar igen. Ett amerikanskt lag kommer in när vi byter om till löpskor vid kontroll 8. Vi skyndar på lite extra för att inte ha dem hack i häl under vandrigen. Tävlingshetsen har åter infunnit sig.

VI KAN FÖLJA FINA STIGAR och terrängen liknar de svenska fjällen med långsluttande berg och lågväxande buskar, gräs och hängmyrar. Jag passar på att borsta tänderna. Livet känns underbart och det är roligt att tävla i multisport. Här är vi i fantastiskt vacker natur, solen strålar och man får gå och småprata med några av sina bästa vänner. Gustaf förgyller tillvaron med några polis historier och plötsligt hör vi ett avgrundsvrål:

– **JAG KLARADE DET!** Gustaf syftar på den breda bäcken som han precis hoppade över där han klarade att fortfarande vara torrskodd. Små triviala saker kan kännas viktiga

och vi skrattar alla åt vår glädjespridare nummer ett.

VI FORTSÄTTER TREKKINGEN. Det går fantastiskt bra på uppkörda stigar och vi undviker ett berg med tuccamore genom att följa en bäckravin och den efterföljande sjökanten. Åsa imponerar fantastiskt där hon med instabila fotleder hoppar runt på stenar i timal i cykelskor.

I SKYMNINGEN NÅR VI CYKLARNA IGEN. Det är tänkt så i alla fall men arrangörerna har inte hunnit transportera våra cyklar utan vi får invänta dom. Vi får veta att tiden kommer att tillgodoräknas vid målet så vi drar nytta av möjligheten och sover. Vi försöker sova i alla fall för vi får låna kontrollpersonalens tvåmanna tält. Vi ligger »sked« alla fyra för att få plats och det blir varmt. Vi slipper myggen men det blir inte många minuters sömn. Fötterna är så ömma att det värker i hela benet om fotsulan får minsta statiska tryck.

DET TAR HELA fyra och en halv timme innan cyklarna dyker upp.

NU SÄTTER VI FART PÅ NYTT. Orienteringen på nästkommande cykelsträcka är obefintlig. Vi ska följa ett gammalt järnvägsspår i drygt sex mil. Tanken att förhållandena ska vara likadana i sex mil får oss att sura till rejält. Antingen får vi kvistar på armarna hela tiden för att spåret är så igenväxt. Eller så missar vi de hjulspår som fyrehjuliga motorcyklar

